

„HÍDAVATÁS“

IRTA FODOR JÓZSEF

Im, újra látom lenge íveid,
Lánchíd! Karcsún, mint a madár, szökkelsz,
A hullámok fölött, csillogva, lám,
S könnyen: hogy szállva, szinte énekelsz,
Amint egy parttól másig elsuhansz,
Merész néhány hullámmal mélybe, majd
Magasba ingva, lágy-játékosan,
Zenélve a szemnek: keccsel takart
Erő, vasizmú kellem, büszke Híd!
Oh, szívnyitó, oh, kedvre-biztató,
Hasznosban Szépség, font acél-csuda,
Frissen-vad ihlet — és mély számítás,
Híddá bővült vers! A költő köszönt:
Szóból font ívek izzó ingatója,
Álomhullámok tengerén keresztül,
Merész kapocs képzet s való között: —
Híd, töltsük ember s ember közt az űrt!
Simító szemmel foglak át: be szép vagy,
Széchenyi álma, büszke vasba költve,
S újjá-igézve, végveszély után,
Míg hullámba hullt isteni arcod,
Míg urrá lett körül a pusztulás!
Sötét napok! Már egyre ritkulóbb itt
Emléketek! Rideg romok helyén
Pompáznak, szebben, büszke palotáink,
S törött pillérek, rúd roncsok között
Üresen habzott hullám boldogan
Duzzad új s új híd pillére-ölelten —
S Tőled, új Lánchíd, hidak éke most!
Üdv az Erőnek, mely így újjászülte,
A pusztulás után az építést,
A kézre áldás, ínra, tervelőre,
Derék munka belső szava kísérje
A nagy műre az alkotók nyugalmát —
Miközben szárnyat bont már új teremtés
és vasban, kőben épül a világ.
Oh, óriás-kép: új Emberiség!
Szelid béke ölében tiszta, boldog —
Hol úr a termőkéz, öröm, szabadság,
S önző, sivár, kis nép-célok helyett
Közös irány, közös testvériség,
S köztük a híd: a köz-jó, bölcs nagy Eszme: —
E célhoz légy ma, új Híd, büszke jelkép!
Erős, szilárd, hogy aki rád tekint,
Szíve e szent emberségben hevüljön,
Míg lám, gyümölcsseit tárja a munka,
Az áldozat értelme igazul —
S érezze: hol kemény kar, szorgos ész,
Okos irány egy tervben összefog,
Csudák születnek köznapok során meg —
S nem költők álma a boldog világ!